

บทที่ 4

กฎหมายตามแนวรั้งบรรลุนของคำพิพากษา

(cases law)

เนื่องจากสหรัฐอเมริการับเอาหลักบรรลุนของคำพิพากษา (The doctrine of precedent) มาใช้ในระบบกฎหมายของตน ซึ่งจำเป็นที่ผู้ศึกษากฎหมายและใช้กฎหมายต้องทราบถึงรูปแบบของรายงานคำพิพากษาไว้บ้าง เพื่อจะได้เข้าใจกฎหมายอเมริกันดีขึ้น กฎหมายที่มาจากการบรรลุนของศาล (case law) ส่วนใหญ่อยู่ในคำพิพากษาของศาลระดับอุทธรณ์ที่พิมพ์ออกมานับเป็นรายงานคำพิพากษาของศาล สำหรับรายงานศาลชั้นต้นนั้นปกติไม่พิมพ์เป็นรายงาน เว้นแต่รายงานคำพิพากษาของศาลชั้นต้นสหรัฐและศาลชั้นต้นของบางมลรัฐที่มีการจัดพิมพ์เหมือนกัน คำพิพากษាកดีแพ่งมีรูปแบบดังนี้คือ มีชื่อของคู่ความ เช่น Johnson v. Thomas ชื่อที่ปรากฏก่อนมักจะเป็นโจทก์ในศาลชั้นต้น แต่ในบางมลรัฐชื่อที่ปรากฏก่อนคือผู้อุทธรณ์หรือภรรยาแล้วแต่กรณี สำหรับคดีอาญาที่มีรูปดังนี้คือ State v. Hood ซึ่งหมายความว่ามลรัฐเป็นโจทก์ซึ่งมีอัยการมลรัฐเป็นตัวแทนมลรัฐ หรือ United States v. Cox ซึ่งหมายความว่ารัฐบาลสหรัฐโดยมีอัยการสหรัฐเป็นโจทก์ และนายคือก็เป็นจำเลย สำหรับคดีที่ไม่มีข้อพิพาท เช่นคดีล้มละลาย จะมีชื่อบุคคลปรากฏอยู่เพียงชื่อเดียว และใช้ว่า In re Brown หรือ Ex parte Black

สำหรับตัวคำพิพากษา ซึ่งกฎหมายสหรัฐอเมริกาเน้นที่ความเห็นของศาล (opinion) ซึ่งมีขนาดตั้งแต่หนึ่งถึงยี่สิบหน้า สำหรับคดีธรรมดาก็ว่าๆไป ศาลมักเขียนความเห็นยาวประมาณ 5 หน้ากระดาษ คำพิพากษาที่เรียกว่า ความเห็นของศาลนั้น แท้จริงผู้พิพากษาที่ได้รับมอบให้พิจารณาคดีนั้นเป็นผู้เขียนในนามของศาล และชื่อของผู้พิพากษานั้นจะปรากฏอยู่หน้าความเห็นของศาล ผู้พิพากษาต้องเป็นผู้สรุปข้อเท็จจริงและความเป็นมาของวิธีพิจารณาความสำหรับคดีที่ทำคำพิพากษาและเหตุผลของคำพิพากษาชี้ขาดคดี การอ้างอิงกฎหมายโดยลักษณะอักษรและบรรลุนของคำพิพากษาก็ต่างๆ

ในปีหนึ่งผู้พิพากษาศาลสูงของสหรัฐแต่ละคนอาจต้องเขียนคำพิพากษาถึง 150 สำนวน ในการทำคำพิพากษาผู้พิพากษาอาจได้รับการช่วยเหลือจากผู้ช่วยที่เรียกว่า law clerk ซึ่งเป็นพวกรที่เพื่อสำเร็จได้ปริญญาทางกฎหมายและสอบได้ลำดับที่ดีๆ จากโรงเรียน

กฎหมาย พากน์มีฝีมือในการเขียนเป็นอย่างดี เนื่องจากเป็นผู้จัดทำวารสาร (Law review) ของโรงเรียนกฎหมายที่ตนศึกษาอยู่ก่อนแล้ว ปกติการเขียนข้อความตัดสินคดีเป็นไปตามเสียงข้างมากของจำนวนผู้พิพากษาที่เป็นองค์คณะ สำหรับศาลสูงสหรัฐซึ่งพิพากษาทั้งหมด 9 นาย ในคดีที่ถ้ากึ่งกันคะแนนจะเป็น 5 ต่อ 4 ในท้ายคำพิพากษาจะน้อมรายชื่อผู้ที่เห็นด้วยกับคำพิพากษา ผู้พิพากษาที่เห็นด้วยกับคำพิพากษาอาจเขียนความเห็นที่เรียกว่า concurring opinion เป็นการต่างหากก็ได้ หรือเพียงแต่ระบุว่าผู้พิพากษาได้เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลโดยไม่มีการเขียนความเห็นต่างหากก็ได้ ส่วนผู้พิพากษาที่ไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาอาจเขียนความเห็นแข้ง (dissenting opinion) หรือไม่ก็ได้ บางครั้งศาลอาจข้าคดีให้โจทก์หรือจำเลยชนะคดีโดยไม่จำเป็นต้องระบุเหตุผลก็ได้

วิธีการค้นหา คำพิพากษาของศาล

ความยากของการค้นหาคำพิพากษาอยู่ที่จำนวนของคำพิพากษาที่มีอยู่อย่างมากมายของศาลต่าง ๆ ทั้งในระดับศาลและระดับมลรัฐ เพื่อที่จะให้ทราบโดยสังเขปเกี่ยวกับวิธีการค้นหาคำพิพากษาจึงขอแยกวิธีการค้นหาคำพิพากษาของศาลสูง และการค้นหาคำพิพากษาของศาลมลรัฐออกจากกัน⁽¹⁾

1. การค้นหาคำพิพากษาของศาลสูง

(1) รายงานการบันทึกคำพิพากษาของศาลสูงสหรัฐ (Reports of the U.S. Supreme Court)

การรายงานคดีพิพากษาของศาลสูงสหรัฐเริ่มต้นอย่างเป็นทางการ เมื่อปี ก.ศ. 1790 โดยเริ่บการพิมพ์รายงานคำพิพากษานี้ว่า United States Reports มีนายอเล็กซานเดอร์ เจ. ดัลลัส (Alexander J. Dallas) เป็นผู้จัดรายงานคนแรกของศาลสูง ครั้นแรกสุดจัดพิมพ์ขึ้นมา 4 เล่ม โดยบรรจุคำพิพากษาของศาลสูงตั้งแต่ปี ก.ศ. 179–1800 การอ้างอิงคำพิพากษา* ในเล่มแรก ๆ นั้นจะต้องใส่ชื่อผู้ที่รายงานลงไปด้วย เช่นคดี Penhallow v. Doane 3 U.S. (3 Dall.) 54, 1 L. Ed. 507 (1795) เป็นต้น หลังจากเล่มที่ 90 (Volume 90) คือ ฉบับที่พิมพ์ในปี ก.ศ. 1874 การอ้างอิงคดีให้นอกลำดับของเล่มก็เป็นการเพียงพอ เช่นคดี Johnson v. Southern Pacific Co. 196 U.S. 1, 25 S. Ct. 158, 49 L. Ed. 363 (1904) ซึ่งหมายความว่าคดีนี้อยู่ในรายงานคำพิพากษาของศาลสูงเล่ม 196 หน้า 1 ตัวเลขที่อยู่ในวงเล็บหมายความถึงคดี

(1) การอ้างอิงคำพิพากษา ภาษาอังกฤษใช้คำว่า citation

ที่พิพากษายในปี 1904 ส่วนตัวเลขอีก 2 ชุดนั้นเป็นตัวเลขของรายงานคำพิพากษาของบริษัท เอกชน ก่อนบริษัท West Publishing Company ให้ชื่อ Supreme Court Reporter, บริษัทอีกแห่ง หนึ่งที่พิมพ์รายงานคำพิพากษาศาลสูงเช่นเดียวกัน ให้ชื่อรายงานนี้ว่า Lawyers Edition of the U.S. Supreme Court Reports รายงานคำพิพากษาของบริษัทเอกชนหึ่งสองแห่งนี้ในความรู้สึกของนักกฎหมายทั่วไปในสหรัฐอเมริกาเห็นกันว่าจัดทำได้ดีกว่าของฉบับทางราชการ เพราะมีการตั้งเอาหลักกฎหมายที่มีอยู่ในคำพิพากษามาจัดเข้าหมวดหมู่ที่ทางสำนักพิมพ์กำหนดขึ้นมา มีการวิเคราะห์หลักกฎหมายในลักษณะเป็นหมายเหตุไว้ด้วย แต่หลักการอ้างคำพิพากษานั้นถือว่า จะต้องอ้างรายงานคำพิพากษาฉบับทางราชการเสมอ ส่วนการที่จะอ้างรายงานฉบับที่พิมพ์โดยบริษัทเอกชนหรือไม่ ไม่ได้บังคับไว้ แต่นักกฎหมายมักจะนิยมอ้างไปทั้งหมด จึงมีรูปลักษณะดังที่ให้ดูอย่างไว้

(2) การรายงานคดีศาลอุทธรณ์สหรัฐและศาลชั้นต้นสหรัฐ (Lower Federal Court Reporting)

การพิมพ์รายงานคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์สหรัฐและศาลชั้นต้นของสหรัฐเริ่มต้นในศตวรรษที่ 19 แต่ไม่ปรากฏชื่อผู้จัดรายงาน ส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่แต่ละศาลจัดพิมพ์รายงานของตนขึ้นเอง จึงนับว่าก่อให้เกิดความสับสนพอสมควร จนในที่สุดบริษัท West Publishing Company ได้จัดพิมพ์คำพิพากษาของศาลทั่งสองข้างในปี ก.ศ. 1880 จำนวน 30 เล่ม มีคดีตั้งแต่ปี 1789 ถึง 1880 โดยให้ชื่อหนังสือชุดนี้ว่า Federal Cases ในปีเดียวกันนี้บริษัทเวสท์ก็จัดพิมพ์รายงานคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์สหรัฐและศาลชั้นต้นสหรัฐโดยให้ชื่อว่า Federal Reporter และได้จัดพิมพ์ติดต่อกันถึงปัจจุบันนี้ ตั้งแต่ปี ก.ศ. 1931 จำนวนคดีของศาลทั่งสองเพิ่มปริมาณมากขึ้น บริษัทเวสท์ได้จัดทำรายงานศาลชุดใหม่ขึ้นเรียกว่า Federal Supplement เพื่อรายงานเฉพาะคำพิพากษาศาลชั้นต้นสหรัฐ ส่วน Federal Reporter ก็พิมพ์แต่รายงานของศาลอุทธรณ์สหรัฐแต่อย่างเดียว นอกจากนี้ยังมีการพิมพ์คำพิพากษาเฉพาะที่เกี่ยวกับวิธีพิจารณาความในศาลสหรัฐโดยเฉพาะด้วย โดยให้ชื่อว่า Federal Rules Decisions รายงานคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์สหรัฐและศาลชั้นต้นสหรัฐไม่มีการพิมพ์เป็นฉบับทางราชการ ยกเว้นศาลอุทธรณ์สหรัฐ สำหรับกรุงวอชิงตัน ด.ซ. นักกฎหมายจึงต้องพึ่งฉบับชั่ง-----บริษัทเวสท์จัดพิมพ์คือ Federal Reporter, Federal Supplement, Federal Rules Decisions ในขณะเดียวกันบริษัท Lawyers Cooperative Company ก็พิมพ์รายงานคำพิพากษาของศาลล่าง审判官และบทางคดีที่เห็นว่าสำคัญ พร้อมทั้งจัดทำหมายเหตุคดีไว้อย่างละเอียด ให้ชื่อ American Law Reports Federal ดังนั้น การอ้างคดีศาลอุทธรณ์สหรัฐจึงมี

ตัวอย่างดังนี้ Durham v. United States 94 U.S. App. D.C. 228, 214 F 2d 862 (1954) ซึ่งหมายความว่าคดีนี้อยู่ในคำพิพากษาในคดีที่ 94 ของรายงานคำพิพากษาสำหรับศาลอุทธรณ์สหรัฐในเขตกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. หน้า 228, คดีนี้ก็อยู่ในคดีที่ 214 ของ Federal Reporter ชุดที่ 2 (second series) หน้า 862 คดีนี้พิพากษายืนในปี ก.ศ. 1954

2. การพิมพ์รายงานคำพิพากษาของศาลแต่ละมลรัฐ (State Reports)

การพิมพ์รายงานคำพิพากษาของศาลมลรัฐมี 2 รูปแบบคือ รายงานคำพิพากษาของทางราชการศาลโดยตรง และรายงานคำพิพากษาของบริษัทเอกสารที่ไม่ถือว่าเป็นของทางราชการ หลักการอ้างอิงคำพิพากษาของศาลมลรัฐมีว่า คำพิพากษาที่พิมพ์ในรายงานคำพิพากษาของทางราชการเท่านั้นจึงเป็นที่เชื่อได้และจะต้องอ้างอิงเสมอในการเขียนสำนวนและบันทึกความส่วนจะอ้างอิงรายงานคดีเดียวกันของฉบับที่พิมพ์โดยบริษัทเอกสารด้วยหรือไม่นั่นไม่เป็นการบังคับ ถ้าจะอ้างอิงรายงานฉบับที่บริษัทเอกสารขัดพิมพ์ จะต้องอ้างต่อท้ายรายงานคำพิพากษามฉบับของทางราชการ เช่น คดี Commonwealth v. Redline 391 Pa. 486, 137 A. 2d 472 ตัวเลขชุดแรก 391 Pa. 486 เป็นการอ้างอิงรายงานคำพิพากษาของทางราชการตัวเลขชุดที่สองเป็นการอ้างอิงรายงานคำพิพากษาของบริษัทเอกสาร ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

การพิมพ์รายงานคำพิพากษาของศาลมลรัฐนั้นสมควรจะกล่าวฉบับที่พิมพ์ โดยบริษัทเอกสารเสียก่อน คือฉบับที่พิมพ์โดยบริษัท West Publishing Company และบริษัท Lawyers Cooperative Company

บริษัท West จัดระบบการรายงานคำพิพากษาของศาลมลรัฐโดยให้ชื่อว่า National Reporter System ระบบนี้จะพิมพ์รายงานคำพิพากษาของศาลฎีกาของทั้ง 51 มลรัฐ ในระบบ National Reporter System จะแบ่งศาลมลรัฐทั้งประเทศออกเป็น 7 ภูมิภาคด้วยกัน คือภาคแอตแลนติก (Atlantic) ภาคแปซิฟิก (Pacific) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (North Eastern) ภาคตะวันออกเฉียงใต้ (South Eastern) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (North Western) ภาคตะวันตกเฉียงใต้ (South Western) และภาคใต้ (South) ในแต่ละภาคก็จะมีรายงานคำพิพากษา 1 ชุด สำหรับพิมพ์คำพิพากษาของศาลมลรัฐที่ถูกจดอยู่ในภานนั้น เช่น ในภาคใต้ (Southern Reporter) ประกอบด้วยศาลในรัฐอลาบามา, ฟลอริดา, หลุยส์เซย์น่า

นอกจากการแบ่งภูมิภาคของประเทศสหรัฐอเมริกาออกเป็น 7 ภาคดังกล่าวแล้ว บริษัท West ได้จัดพิมพ์รายงานคำพิพากษาขึ้นเป็นพิเศษอีกสองชุดสำหรับรัฐที่มีคดีมากที่สุดเป็นกรณีพิเศษคือรัฐนิวยอร์ก โดยให้ชื่อว่า New York Supplement และรัฐคалиฟอร์เนียโดยให้ชื่อว่า California Reporter.

3. รายงานคำพิพากษาศาลลธชฉบับของทางราชการ

รายงานคำพิพากษาของศาลลธชฉบับทางราชการ หมายความถึงรายงานคำพิพากษาที่ศาลลธชแต่ละศาลจัดพิมพ์ขึ้นมาเอง หรือเป็นฉบับที่พิมพ์ขึ้นมาโดยได้รับอำนาจจากศาล ซึ่งถือว่าเป็นรายงานคำพิพากษาฉบับของทางราชการศาล ส่วนรายงานคำพิพากษาอื่น ๆ นั้นถือว่าไม่ใช่ของทางราชการ การอ้างอิงคำพิพากษานั้นมีหลักว่า จะต้องอ้างอิงคำพิพากษาฉบับของทางราชการเสมอ และถือว่าข้อความในรายงานคำพิพากษาฉบับของทางราชการเท่านั้นที่เชื่อถือได้ ส่วนการจะอ้างรายงานของฉบับที่พิมพ์โดยบริษัทเอกสาร ด้วยหรือไม่นั้นไม่เป็นการบังคับ แต่ถือว่าเป็นประเพณีที่จะอ้างฉบับที่พิมพ์โดยบริษัทเอกสารด้วยเสมอ แต่ต้องอยู่หลังฉบับที่พิมพ์โดยทางราชการ ตัวอย่างเช่น คดี Wilson v. State 85 Miss. 687, 38 So. 46, 47 ตัวเลขและอักษรย่อชุดที่หนึ่งเป็นรายงานคดีของทางราชการศาล

1   2

ส่วนตัวเลขและอักษรย่อชุด 2 เป็นการรายงานของบริษัท West ที่เรียกว่า National Reporter System.

หน้าที่ของบรรทัดฐานคำพิพากษา

ในระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ คำพิพากษาของศาลมีหน้าที่ 2 ประการ คือ การวินิจฉัยข้อคดีข้อพิพาทที่มาสู่ศาล ซึ่งถ้าหากศาลได้ข้อคิดพิพากษาคดีนั้นไปแล้ว ถูกความเดิมจะไม่ฟ้องร้องขอให้ศาลมีนิจฉัยใหม่ในประเด็นที่ศาลมีพิพากษาไปแล้วไม่ได้ (*res judicata*)⁽¹⁾ การวินิจฉัยข้อคดีนี้เป็นหน้าที่ของศาล และศาลจะปฏิเสธที่จะพิพากษาโดยอ้างว่า ไม่มีกฎหมายที่ปรับคดีนั้นไม่ได้ ในกรณีเช่นนี้เดิมมีผู้เห็นว่าผู้พิพากษาจะต้องค้นหากฎหมายที่มีอยู่ในหลักกฎหมายคอมมอนลอว์และประการใดให้เป็นที่ทราบกันทั่วไป ทำนองเดียวกัน นักวิทยาศาสตร์ที่ศึกษากฎหมายที่ต่าง ๆ ในทางวิทยาศาสตร์และประการใดก็ตามที่ไม่ทราบ เช่น เดียวกัน

แต่ในปัจจุบันนี้มีผู้เห็นกันว่าศาลเป็นผู้ตัดสินใจที่สำคัญที่สุด มากกว่าจะเป็นผู้ค้นพบกฎหมาย แต่กฎหมายที่ตราไว้มีลักษณะไม่กว้างขวางเท่ากับฝ่ายนิติบัญญัติ เนื่องจากถูกจำกัดโดยข้อเท็จจริงที่มาสู่ศาล

(1) *res judicata* : a matter adjudged ; a thing judicially acted upon or decided. Rule that final judgement or decree on merits by court of competent jurisdiction is conclusive of rights of parties or their privies in all later suits on points and matters determined in former suit

กฎหมายที่ศาลนำมาใช้พิพากษาคดีไม่ว่าจะเป็นกฎหมายที่ศาลกันพนหรือบัญญัติขึ้นมาใหม่นั่นผลกระบวนการถึงผู้อื่นด้วย เพราะว่าตามคอมมอนลอว์คำพิพากษาของศาลเป็นบรรทธฐานที่คดีต่อๆ มาจะต้องถือตาม หลักบรรทัดฐานคำพิพากษา (The doctrine of precedent) นี้เรียกเป็นภาษาลาตินว่า stare decessis ซึ่งคำลาตินก็มารากคำว่า Stare decessis et non quieta movere ซึ่งแปลเป็นภาษาอังกฤษว่า to adhere to precedents, and not to unsettle things which are established การยึดถือแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาของศาลเริ่มในประเทศอังกฤษและสืบทอดต่อมายังประเทศสหรัฐอเมริกาโดยถือว่าเป็นประเพณีอันเป็นส่วนหนึ่งของคอมมอนลอว์ เมื่อหลักการยึดถือแนวบรรทัดฐานคำพิพากษานี้เป็นประเพณี จึงเห็นได้ว่า ไม่เคยมีการบัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเลย ไม่ว่าในรัฐธรรมนูญหรือในพระราชบัญญัติอื่น หรือแม้กระทั่งเวลาสามานุนเข้ารับตำแหน่งหน้าที่ว่าจะต้องยึดถือแนวบรรทัดฐานคำพิพากษา เหตุที่มีการยึดถือหลักแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาก็ด้วยเหตุผลต่างๆ ดังนี้

1. เพื่อความเสมอภาค ทั้งนี้เนื่องจากได้มีการกำหนดบรรทัดฐานไว้แล้ว คดีต่อมาที่มีข้อเท็จจริงอย่างเดียวกันก็จะได้รับการวินิจฉัยแบบอย่างเดียวกัน ก่อให้เกิดความเสมอภาคแก่คดีที่มาสู่ศาล

2. สามารถคาดการณ์ได้ล่วงหน้า การที่ศาลยึดแนวบรรทัดฐานคำพิพากษา ทำให้สามารถคาดการณ์ได้ล่วงหน้าว่าข้อพิพาทที่เกิดขึ้นในภายหลังจะได้รับการวินิจฉัยชี้ขาด เช่นได้

3. เป็นการประหยัดเวลา การกำหนดมาตรฐานเพื่อการชี้ขาดตัดสินคดีที่เกิดขึ้นมาใหม่บ่อมทำให้เป็นการประหยัดเวลาและกำลังงาน

4. การยึดแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาเป็นการแสดงความเคารพนับถือในความน่าดูดและประสบการณ์ของคุกคารรุ่นก่อน

อย่างไรก็ตาม หลักการถือตามแนวบรรทัดฐานของคำพิพากษาในสหรัฐอเมริกามีลักษณะไม่เด็ดขาดและไม่เคร่งครัดเหมือนของประเทศอังกฤษ เพราะว่าในประเทศอังกฤษนั้นคำพิพากษาของศาลสูงย่อมมีผลผูกมัดศาลอื่นๆ ที่มีศักดิ์ต่ำกว่า และศาลอื่นของอังกฤษเองก็ยึดมั่นหลักนี้มาตลอด จนถึงปี ค.ศ. 1966 จึงได้ผ่อนคลายการยึดถือแนวบรรทัดฐานคำพิพากษางบบทาง เนื่องจากศาลสภាឌุนนาง (House of Lords) เห็นว่า การยึดมั่นในหลักกฎหมายเรื่องแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาของศาลเคร่งครัดจนเกินไปอาจก่อความไม่เป็นธรรมได้และอาจเป็นอุปสรรคแก่การพัฒนาระบบกฎหมายได้ ศาลสภាឌุนนางจึงปรับปรุงวิธีการปฏิบัติของศาลเดี๋ยใหม่ โดยศาลมีพันธะในอันที่จะ

วินิจฉัยคดีตามแนวบรรทัดฐานที่เคยเป็นมาแล้ว แต่ศาลอาจวินิจฉัยเป็นอื่นได้ในเมื่อเห็นว่า สมควร สำหรับในสหรัฐอเมริกานั้น คำพิพากษาในแต่ละมูลรัฐมีจำนวนมากและมักจะไม่ตรงรอยเดียวกัน จึงทำให้บรรทัดฐานแห่งคำพิพากษาในกฎหมายเรื่องหนึ่ง ๆ ขาดน้ำหนักไปมาก อีกประการหนึ่งการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมและเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วทำให้บรรทัดฐานคำพิพากษามีไม่เหมาะสมที่จะใช้คดีที่มาสู่ศาลในภายหลัง ถึงแม้ว่าหลักในเรื่องการถือตามบรรทัดฐานคำพิพากษาในสหรัฐอเมริกาจะไม่เคร่งครัดเหมือนอย่างในประเทศอังกฤษก็ตาม แต่หลักการนี้ก็ยังคงลingers ในระบบกฎหมายของสหรัฐอเมริกาอย่างมั่นคง

หลักการใช้แนวบรรทัดฐานคำพิพากษา

แนวบรรทัดฐานคำพิพากษาอาจแบ่งออกได้ 2 อย่างคือ แนวบรรทัดฐานคำพิพากษาที่น้ำหนักเพียงจุ่งใจศาลเท่านั้น (Persuasive) และแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาที่มีผลผูกมัดศาลที่จะต้องพิพากษาตามแบบอย่างที่วางหลักไว้ (Binding)

สำหรับแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาของศาลที่มีน้ำหนักเพียงจุ่งใจนั้นได้แก่ แนวบรรทัดฐานคำพิพากษาของศาลในมูลรัฐอื่น และคำพิพากษาของศาลอื่นที่มีลำดับเท่าเทียมกันในมูลรัฐเดียวกัน ตัวอย่างเช่น คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในมูลรัฐเดียวกัน ---- หรือคำพิพากษาระหว่างศาลอุทธรณ์สหรัฐด้วยกัน น้ำหนักจุ่งใจแห่งคำพิพากษานั้นต้องดูว่าในมูลรัฐอื่น ๆ ได้มีคำพิพากษาท่านองเดียวกันหรือไม่ ถ้าหลักกฎหมายอันเกิดจากบรรทัดฐานของคำพิพากษาขัดแย้งกัน แตกเป็นความเห็นสองฝ่ายที่ต่างกันข้าม หลักกฎหมายที่มีศาลมีเห็นด้วยจำนวนมากกว่าเรียกว่า หลักของฝ่ายข้างมาก (majority rule) หลักที่มีศาลมีเห็นด้วยน้อยกว่าเรียกว่า หลักของฝ่ายข้างน้อย (minority rule) ตามปกติเมื่อศาลมีใจรับเอารั้ง กฎหมายที่มีลักษณะตรงกันข้ามเข่นนี้ มักจะเลือกเอารั้งของฝ่ายข้างมาก เพราะเป็นที่ยอมรับของศาลส่วนมาก บางครั้งคำพิพากษาที่มีลักษณะจุ่งใจมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับผู้พิพากษาที่ซึ่งขาดคดีนั้นเหมือนกัน เช่น คำพิพากษาที่มีผู้พิพากษาที่มีชื่อเสียงเป็นผู้เขียน ความเห็นย่อมมีน้ำหนักมากกว่าคำพิพากษาที่เขียนโดยผู้พิพากษาทั่ว ๆ ไป บางครั้งน้ำหนักจุ่งใจอาจขึ้นอยู่กับการที่สองมูลรัฐมีกฎหมายคล้ายคลึงกัน และมีสภาพการณ์บางอย่างเหมือนกัน เช่นในปัญหาที่เกี่ยวกับกฎหมายพาณิชย์ ศาลของมูลรัฐนิวเจอร์ซี่ย์จะมีน้ำหนักจุ่งใจในการวินิจฉัยคดีเกี่ยวกับกฎหมายพาณิชย์ในมูลรัฐนิวเจอร์ซี่มากกว่า หลักกฎหมายเรื่องเดียวกันที่มีอยู่ในมูลรัฐที่ทำการเกษตรเป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่ากรณีจะเป็นอย่างไร ก็ตาม ถ้าแนวบรรทัดฐานคำพิพากษานั้นมีน้ำหนักจุ่งใจเท่านั้น ศาลไม่จำต้องถือตาม

สำหรับแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาที่มีผลผูกมัดศาลให้จำต้องพิพากษาคดีในภายหลังตาม ได้แก่คำพิพากษาของศาลสูงในมูลรัฐเดียวกันนั้น และคำพิพากษาของศาลนั้นเอง ตามธรรมดากาลชั้นต้นจะต้องพิพากษาคดีตามแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาของศาลสูงเสมอ เพราะถ้าหากศาลมีคำพิพากษาแตกต่างไปจากแนวบรรทัดฐานคำพิพากษา ศาลสูงย่อมมีอำนาจยกเลิกคำพิพากษาของศาลมีคำพิพากษาต้นได้เสมอ ปัญหามีว่าจะต้องมีคำพิพากษากี่คดีในเรื่องหนึ่ง ๆ จึงถูกยกเป็นแนวบรรทัดฐานคำพิพากษา เห็นกันว่าการมีคำพิพากษานี้ในเรื่องนั้นเพียงคดีเดียว คำพิพากษายังคงเป็นแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาได้ ส่วนที่ควรรู้ก็คือว่าแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาที่มีผลผูกมัดให้ศาลมีคดีต้องถือตามนั้นแยกได้เป็น 2 ส่วน กือ ส่วนที่เรียกว่า “holding” หรือในประเทศอังกฤษเรียกว่า เรชไอ เดซิดเอนด์ (ratio decidendi) แปลเป็นภาษาไทยว่า “เหตุผลแห่งการทำวินิจฉัยคดี” และอีกส่วนหนึ่งเรียกว่า dictum หรือ “โอบิเตอร์ดิคตัม” (Obiter dictum) ซึ่งอาจเปลี่ยนได้ว่า “คำกล่าวในคดี”⁽¹⁾

สำหรับในส่วนที่เรียกว่า เหตุผลแห่งคดีนั้น (holding) ได้แก่หลักกฎหมายที่เป็นรากฐานในการพิพากษาคดีเมื่อมีกรณีพิพากษาและโต้แย้งกันในศาล ผู้พิพากษาซึ่งเป็นคนกลางปราศจากความลำเอียงซึ่งขาดตัดสินคดีนั้นแล้ว คดีนั้นก็ถูกยกเป็นบรรทัดฐานและมีผลผูกมัดศาลมีคดีต่อมา ข้อพิพาทที่ได้ถูกยกศาลมีคดีนั้นมักจะได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบทุกແง่ทุกมุม แล้วจึงนำเอาหลักกฎหมายมาปรับกับคดีนั้น คำวินิจฉัยของศาลในกรณีเช่นนี้จึงเป็นบรรทัดฐานที่มีผลผูกมัดศาล

ส่วนคำกล่าวในคดี (dictum) กือ ข้อกฎหมายที่ผู้พิพากษากล่าวไว้ในคดีนั้น แต่ไม่เป็นสำหรับการวินิจฉัยพิพากษาคดี คำกล่าวในคดีนี้แม้จะไม่มีผูกพันศาลมีคดีจะถือตาม แต่ก็ไม่สมควรจะละเลยเสียที่เดียว เพราะศาลอาจถือตามในภายหลังก็ได้

ในการเขียนความเห็นของคำพิพากษา ผู้พิพากษานอกจากนำเสนอหลักกฎหมายมาปรับกับข้อเท็จจริงที่พิพาทกันซึ่งเป็นเหตุผลแห่งคดีแล้ว ผู้พิพากษาทั้งหลายยังชอบที่จะกล่าวถึงสิ่งอื่น ๆ ด้วย แต่ผู้พิพากษามิอาจมีอำนาจในการวางแผนกฎหมายที่ไม่เกี่ยวกับคดีที่ผู้พิพากษานั้นวินิจฉัยซึ่งขาด ดังนั้น คำกล่าวในคดีที่ไม่จำเป็นสำหรับการชี้ขาดคดีจึงไม่ผูกมัดศาลมีคดีจะถือตามในภายหลัง

การที่จะถูกว่าข้อความใดเป็นเหตุผลแห่งคดีนั้นจะต้องวิเคราะห์ออกจากข้อเท็จจริง อันเป็นสาระสำคัญของคดี คำพิพากษาและเหตุผลของความเห็นของศาลซึ่งมิใช่เป็นเรื่อง

(1) ฎี ชนะพร กรรไบร์, กำเนิดและพัฒนาของประมวลกฎหมายไทยกับกฎหมายของประเทศและโลกโซน, หน้า 137 (พ.ศ. 2518)

ง่าย เพราบงครั้งการເບີນຄຳພິພາກຍານ໌ເຫດຜລແໜ່ງຄົດອາຈເບີນໄວ້ກວ່າງ ຂໍຮູ້ເບີນໃນລັກຂະນະເປັນຄຳກ່າວໃນຮູປແບນຕ່າງ ຈັກ ຢຶ່ງກ່າວນັ້ນ ຂ້ອເທິຈຈິງອັນເປັນສາຮະສຳຄັ້ງໃນຄົດໆອາຈເບີນໄວ້ຮັບຮັດຈົກເກີນໄປຈຸນຍາກທີ່ຈະຮູ້ວ່າຂ້ອເທິຈຈິງໃນຄົດມີວ່າອ່າງໄຣ ຂໍອບາງຄຽງຂ້ອເທິຈຈິງໃນຄົດກີເບີນໄວ້ອ່າງລະເອີຍຈົນໄມ່ອາຈຮູ້ວ່າຕອນໄດເປັນສາຮະສຳຄັ້ງຂອງຄົດໆເປັນຕົນ

ກາຮື້ແນວຮຣທັດຮູານຄຳພິພາກຍາເກົ່າກ່ອນມາປັບປຸງກົນຄົດໆໃນກາຍຫລັງກົມີ້ຂ້ອງຢູ່ຍາກນ້າງ ເພົະຫລັກກູ້ໝາຍທີ່ວ່າງໄວ້ຕາມຄຳພິພາກຍາເກົ່າກ່ອນອາຈໄມ່ໃຊ້ຫລັກກູ້ໝາຍໃນສາຍຕາຂອງສາລ່າທີ່ຫຍືນຍົກເອາຫລັກກູ້ໝາຍມາໃຊ້ໃນກາຍຫລັງກົມີ້ໄດ້

ກາຮື້ສາລ່າຫຍືນເອາຫລັກກູ້ໝາຍເກົ່າກ່ອນມາໃຊ້ປັບປຸງກົນຄົດໆໃໝ່ນັ້ນ ສາລ່າເພື່ອຍົກກັນໄປໝາຫ້ຂ້ອເທິຈຈິງສອງຄົນກືອ ກືອເທິຈຈິງຂອງຄົດໆເກົ່າກ້າຫ້ອເທິຈຈິງຂອງຄົດໆໃໝ່ ຊົ່ງສາລ່າຈະຕ້ອງຫາຫລັກກູ້ໝາຍຈາກຈົ້ວເທິຈຈິງໃນຄົດໆແຮກນາປັບປຸງຂ້ອເທິຈຈິງໃນຄົດໆຫລັງ ຈຶ່ງຈຳເປັນທີ່ຄົດໆຫລັງຈະຕ້ອງມີຂ້ອເທິຈຈິງເໝີ້ອນກົນຄົດໆເດີມ ບາງຄຽງແນວຄຳພິພາກຍາກົມີເຫດຜລແໜ່ງຄົດໆທີ່ເບີນໄວ້ຮັດແຈ້ງມີເຫດຜລແລະຜລອຍ່າງດີ ແຕ່ບ່ອຍຄຽງທີ່ເຫດຜລແໜ່ງຄົດໆຂອງບາງຄົດໆໄມ່ອາຈໃຫ້ຕັດສິນຄົດໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນກາຍຫລັງໄດ້ອ່າງເໝາະສົມ ຈຶ່ງຈຳເປັນທີ່ສາລ່າຕ້ອງທີ່ກາຍເຫດຜລແໜ່ງຄົດໆໄກ້ກວ່າງກຮອບຄຸມກົ່າຂ້ອເທິຈຈິງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃໝ່ ຂ້ອເທິຈຈິງທີ່ໄມ່ໃຊ້ສາຮະສຳຄັ້ງຂອງຄົດໆທີ່ຫັ້ງສອງກົດ້ອງມອງຂຳມາໄປເສີຍນ້າງ ດ້ວຍກາສາລ່າມີປະສົງກົນຫລັກກູ້ໝາຍໃນຄົດໆເດີມມາໃຊ້ກົນຄົດໆໃໝ່ ສາລ່າຈະໃຫ້ວິທີກາຍເຫດຜລແໜ່ງຄົດໆເດີມໂດຍເກົ່າກົ່າກ້າວ່າ ຂ້ອເທິຈຈິງຂອງຄົດໆເດີມແລະຄົດໆທີ່ກໍາລັງພິຈາລະນາ ອູ່ແມ້ຈະແຕກຕ່າງກັນເພີ່ງເລີກນ້ອຍ ສາລ່າກົມັກອ້າງວ່າຂ້ອເທິຈຈິງທີ່ແຕກຕ່າງກັນນັ້ນເປັນສາຮະສຳຄັ້ງທີ່ໄມ່ອາຈນຳເອາຫດຜລແໜ່ງຄົດໆເດີມມາວິນິຈນັ້ນຄົດໆໃໝ່ໄມ່ໄດ້

ເມື່ອສາລ່າມີປະສົງກົນຫລັກເຫດຜລແໜ່ງຄົດໆເດີມມາປັບປຸງກົນຄົດໆໃໝ່ ສາລ່າກົດ້ອງວ່າຫລັກກູ້ໝາຍຂຶ້ນໃໝ່ທີ່ແຕກຕ່າງໄປຈາກຂອງເດີມ ຊົ່ງບ່ອມກ່ອ້າຫ້ເກີດປ່າຍຫ້ວ່າກູ້ໝາຍໃໝ່ມີຜລຍື້ອນຫລັງເພີ່ງໄຣ ທັນນີ້ຈະຍອກຕ່ວອຍ່າງດັ່ງນີ້

ສມຸດຕ້ວ່າ ເອ ກັນ ບີ ທຳສູ້ຜູ້າໜີດໜຶ່ງ ຕ່ອມາ ທີ່ ກັນ ດີ ທຳສູ້ຜູ້າໜີດເດືອກກັນນີ້ອີກຄຸ່ງໜຶ່ງ ເພື່ອຍົມືກາຣໂຕ້ແບ່ງສົກທີ່ຮ່ວ່າງ ເອ ກັນ ບີ ຊົ່ງສາລ່າສູ່ມລຮູ້ສູ່ຂ້າດວ່າກາຍທຳສູ້ຜູ້າໜີຂອງເອ ກັນ ບີ ໄນມີຜລຕາມກູ້ໝາຍ ແລ້ງຈາກສາລ່າຂໍ້າດເຫັນນີ້ແລ້ວ ປຣກູ້ວ່າ ອີ ແລະ ເອີ ທຳ ເກີດໂຕແບ່ງສົກທີ່ກັນ ສາລ່າກັນຫລັກໃນຄົດໆເດີມ (ຮ່ວ່າງ ເອ ແລະ ບີ) ແລະວິນິຈນີ້ຫ້ວ່າສູ້ຜູ້າໜີຮ່ວ່າງໜີແລະດີມີຜລນັ້ນກັນຕາມກູ້ໝາຍ ບ່າຍຫາທີ່ຈະຄາມກືອວ່າ ສູ້ຜູ້າໜີຮ່ວ່າງໜີແລະເອີທີ່ທຳຂຶ້ນກາຍຫລັງມີຄຳພິພາກຍາຮ່ວ່າງເອແລະບີ ແລະກ່ອນທີ່ມີຄຳພິພາກຍາຂອງຄົດໆຮ່ວ່າງໜີແລະດີຈະມີຜລເຫັນໄຣ ຄຳພິພາກຍາຄົດໆຮ່ວ່າງໜີ ແລະດີຈະມີຜລຍື້ອນຫລັງໄປ ທຳໃຫ້ກາຍທຳສູ້ຜູ້າໜີຮ່ວ່າງໜີແລະເອີມີຜລສົມນູ້ຮົນເພີ່ງໄຣ

ตามหลักเดิมถือกันว่าผู้พิพากษาเป็นแต่เพียงผู้ค้นพบกฎหมายและนำมาประ公示ให้เป็นที่ทราบโดยทั่วไป คำพิพากษาในคดีระหว่างເອແລະບີเป็นแต่เพียงการแปลกฎหมายผิดพลาดไปเท่านั้น และมีการแปลให้ถูกต้องในคดีระหว่างໜີແລະດີ ແລະกฎหมายທີ່ถูกຕ້ອງนັ້ນປະກູບປູງໃນคดีระหว่างໜີແລະດີ ດັ່ງນັ້ນ ສໍາຜູມທີ່ທຳຂຶ້ນຮະຫວ່າງອື່ແລະເອົຟຈິງມີຜລໃຊ້ໄດ້ແມ່ຈະທຳຂຶ້ນກ່ອນທີ່ກັນພົນຄວາມຜິດພາດໃນກາຍຫລັກຕາມ

ອັກທѹຍຄູ່ຫົ່ງເຫັນກັນວ່າຜູ້ພິພາກຍາເປັນຜູ້ນັບຜູ້ຕົກກູ່ມາຍໂດຍແທ້ຈິງ ແລະການບໍ່ຜູ້ຕົກກູ່ມາຍຂອງຜູ້ພິພາກຍານັ້ນທີ່ໄດ້ໂດຍຄຳພິພາກຍາຂອງສາລ ກູ່ມາຍດັ່ງທີ່ປະກູບປູງໃນຄຳພິພາກຍາຄົດຮະຫວ່າງເອແລະບີຍ່ອມເປັນກູ່ມາຍທີ່ໃຊ້ໄດ້ຈຳກວ່າຈະຄຸກຍາເລີກໄປໂດຍຄຳພິພາກຍາຄົດຮະຫວ່າງໜີແລະດີ ເນື່ອສໍາຜູມຮະຫວ່າງອື່ແລະເອົຟທຳຂຶ້ນຕາມກູ່ມາຍເດີມຕາມຄຳພິພາກຍາຄົດຮະຫວ່າງເອແລະບີ ແລະກ່ອນທີ່ຈະມີຄຳພິພາກຍາຄົດຮະຫວ່າງໜີແລະດີ ສໍາຜູມນັ້ນຈຶ່ງມີຜລໃຊ້ໄດ້ຕາມກູ່ມາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນຕາມຄຳພິພາກຍາຄົດຮະຫວ່າງໜີແລະດີໃນກາຍຫລັກ

ແນວຄວາມຄົດທຶນສອງນີ້ປະກູບປູງໃນຫລັກນຽດຫຼັງຄຳພິພາກຍາຕົດມາ ບາງຄົ່ງສາລຈະໄມ່ກໍລັນແນວນຽດຫຼັງຄຳພິພາກຍາໃນທັນທີ່ທັນໄດ ແຕ່ຈະນອກກ່າວລ່ວງໜ້າວ່າສາລຈະຍັງໄມ່ກໍລັນແນວນຽດຫຼັງຄຳພິພາກຍາໃນຄົດທີ່ມາສູ່ສາລຄຣາວນີ້ ແຕ່ສາລຈະຕັ້ງແນວນຽດຫຼັງຄຳພິພາກຍາໃໝ່ໃນຄົດທີ່ອີປີ ເປັນການທຳໄໝປະຊານທຽບຄືສຶກສິແລະໜ້າທີ່ຂອງຕົນເປັນການສ່ວງໜ້າ.

MALLORY v. UNITED STATES.

CERTIORARI TO THE UNITED STATES COURT OF APPEALS FOR
THE DISTRICT OF COLUMBIA CIRCUIT.

No. 521. Argued April 1, 1937.—Decided June 24, 1937

Petitioner was convicted in a Federal District Court of rape and sentenced to death after a trial in which there was admitted in evidence a confession obtained under the following circumstances. He was arrested early in the afternoon and was detained at police headquarters within the vicinity of numerous committing magistrates. He was not told of his right to counsel or to a preliminary examination before a magistrate, nor was he warned that he might keep silent and that any statement made by him might be used against him. Not until after petitioner had confessed, about 8:30 p. m., was an attempt made to take him before a committing magistrate, and he was not actually taken before a magistrate until the next morning. Held: This was a violation of Rule 5 (a) of the Federal Rules of Criminal Procedure, which requires that an arrested person be taken before a committing magistrate "without unnecessary delay," and the conviction is reversed. *McNabb v. United States*, 318 U. S. 332; *Cupchak v. United States*, 213 F. 410. Pp. 449-458.

84 U. S. App. D. C. 408, 238 F. 2d 701, reversed and remanded.

William R. Bryant argued the cause for petitioner. With him on the brief were Joseph C. Waddy and William C. Gardner.

Edward L. Barrett, Jr. argued the cause for the United States. With him on the brief were Solicitor General Rankin, Assistant Attorney General Olney, Beatrice Rosenberg and Julia P. Cooper.

Mr. JUSTICE FRANKFURTER delivered the opinion of the Court.

Petitioner was convicted of rape in the United States District Court for the District of Columbia, and, as

Exhibit I: The official U. S. Reports, showing the official syllabus.

See U.S. 649.
Andrew B. MALLORY, Plaintiff,
v.
UNITED STATES of America.
No. 556.
Argued April 1, 1957.
Decided June 24, 1957.

Rape prosecution. The United States District Court for the District of Columbia entered judgment of conviction, and defendant appealed. The United States Court of Appeals for the District of Columbia Circuit, 20 U.S.App.D.C. 606, 226 F.2d 741, affirmed, and the defendant brought certiorari. The Supreme Court, Mr. Justice Frankfurter, held that where it appeared that defendant was not promptly arraigned as required by Federal Rule of Criminal Procedure, admission of defendant's confession was improper.

Reversed and remanded.

6. Courts CR-200(1)

Where important question involving interpretation of Federal Rules of Criminal Procedure was involved in capital case, Supreme Court granted petition for certiorari. Fed.Rules Crim.Proc. rule 1 et seq., 18 U.S.C.A.

6. Criminal Law Crimes

The requirement of Federal Rule of Criminal Procedure that arraignment be "without unnecessary delay" is part of procedure devised by Congress for safeguarding individual rights without hampering effective and intelligent law enforcement. Fed.Rules Crim.Proc. rule 8(a), 18 U.S.C.A.

6. Criminal Law Crimes

The provision of Federal Rule of Criminal Procedure requiring that arraignment be "without unnecessary delay" contemplates a procedure that allows arresting officers little more leeway than the interval between arrest and the ordinary administrative steps required to bring a suspect before nearest available magistrate. Fed.Rules Crim.Proc. rule 8(a), 18 U.S.C.A.

6. Arrest CR-200(4)

The police may not arrest on mere suspicion but only on probable cause.

7. Criminal Law Crimes

The next step in proceeding after person has been arrested is to arraign the arrested person before a judicial officer as quickly as possible so that he may be advised of his rights and so that the issue of probable cause may be promptly determined. Fed.Rules Crim.Proc. rule 8(a), 18 U.S.C.A.

Exhibit 2: The unofficial Supreme Court Reporter, showing the West Publishing Company's unique key number system of headnotes.

*1354 U.S. 691
ANDREW R. MALLORY, Petitioner,

UNITED STATES OF AMERICA
854 U.S. 449, 1 L. Ed. 2d 1479, 77 S. Ct. 1358
(No. 471)

Argued April 1, 1967. Decided June 24, 1967.

SUMMARY

The defendant, a 19-year-old lad of limited intelligence, was arrested by the police on suspicion of rape. Even though the police had ample evidence from other sources than the defendant for regarding him as a chief suspect, they first questioned him for approximately a half hour, then asked him to submit to a lie detector test, and to another such test after four hours of further detention. He was not told of his right to counsel or to a preliminary examination before a magistrate, nor was he warned that he might keep silent and that any statement made by him might be used against him. Although arraignment could easily have been made, the police did not arraign him until he had confessed. At his trial in the United States District Court for the District of Columbia the confession was introduced in evidence and he was convicted. The jury imposing the death sentence. The United States Court of Appeals for the District of Columbia Circuit affirmed (198 App. DC 406, 216 F.2d 791).

On certiorari, the United States Supreme Court reversed. In an opinion by FRANKFURTER, J., the court unanimously held that the confession obtained under the circumstances above was inadmissible. Particular reliance was placed on the fact that it was obtained while the defendant was unlawfully detained in violation of Rule 8(a) of the Federal Rules of Criminal Procedure, requiring that a person under arrest be taken to a committing magistrate without unnecessary delay.

SUBJECT OF ANNOTATION

Begins on page 1734, infra

Admissibility of pretrial confession in criminal cases

HEADNOTES

Classified to U.S. Supreme Court Digest, Annotated

Criminal Law § 87 — arraignment —
purpose of Rule.

1. The requirement of Rule 8(a) of the Federal Rules of Criminal Procedure that a person under arrest be taken to a committing magistrate without unnecessary delay is part of the procedure devised by Congress for safeguarding individual rights without hampering effective and intelligent law enforcement.

Criminal Law § 87 — Federal practice — arraignment.

2. Under Rules 4 and 8 of the Federal Rules of Criminal Procedure arresting officers are allowed little more leeway than the interval between arrest and the ordinary administrative steps required to bring a suspect before the nearest & available magistrate.

Exhibit 3: The Lawyers' Edition report showing its syllabus and headnotes.

ANNOTATION
Admissibility of pretrial confession in criminal case—Supreme Court cases*
[See US Digest, Anno: Evidence §§ 640-686.]
<p>I. Introduction, scope, and summary:</p> <ul style="list-style-type: none"> § 1. Introduction and scope, 1736. § 2. Reviewing powers of Supreme Court as to state and federal judgments, 1736. § 3. Summary, 1737. <p>II. Admissibility of confessions; determinative factors:</p> <p>A. General principles:</p> <ul style="list-style-type: none"> § 4. In general; due process; admission of specific facts; burden of proof; coercion by foreign officer, 1738. § 5. Factors bearing on character of confession as voluntary, 1741. § 6. Delay in producing accused before magistrate, 1747. § 7. Successive confessions one of which is involuntary, 1750. <p>B. Illustrative cases:</p> <ul style="list-style-type: none"> § 8. Introductory, 1752. § 9. Cases coming from federal courts, 1752. § 10. Cases coming from state courts, 1753. <p>I. Introduction, scope, and summary   The object of the present annotation is to discuss the decisions of the United States Supreme Court involving the question whether a defendant's pretrial confession of guilt,</p> <p>II. Introduction and scope.   This annotation supersedes the ones in 53 L ed 118, 56 L ed 56, and 57 L ed 1363.</p> <p>1. The question has been given much attention in recent legal literature. See, for instance, notes in 21 U of Conn L Rev 192, 198 (1958); 14 Ga Tech L Rev 748 (1952); 80 Mich L Rev 167, 773 (1952); 28 Southern Cal L Rev 213 (1952); 27 Ind L J 151 (1954).</p> <p>See also the 3 notes cited in § 10, <i>infra</i>, footnote 2.</p> <p>2. For a case holding that the extrajudicial confession of a third person, since deceased, that he had committed the murder with which the accused was charged, was not admissible in evi-</p>

Exhibit 4: Part of the opening page of the annotation in Lawyers' Edition on the Mallory case.

ANDREW R. MALLORY, Petitioner, v. UNITED STATES OF AMERICA
The case is reported in 1 L ed 2d 1479.
Annotation, p. 1736, <i>supra</i> .
BRIEFS AND APPEARANCES OF COUNSEL
William H. Bryant, of Washington, D. C., argued the cause, and, with Joseph C. Waulny and William C. Gardner, also of Washington, D. C., filed a brief for petitioner:
An alleged confession obtained from a defendant who is a 19-year-old Negro, at the end of a period of 7 or 8 hours of detention without the benefit of counsel, during which time he is subjected to repeated questioning in the face of repeated denials of complicity, and is finally subjected to a lie detector test and more questioning by federal officers for the very purpose of securing an incriminating statement, during which time the accused could have been taken before a readily accessible committing authority, is inadmissible in a criminal proceeding in a federal court. See <i>McNabb v. United States</i> , 316 U.S. 322, 87 L ed 419, 68 A. Ct. 604; <i>Upshaw v. United States</i> , 336 U.S. 440, 91 L ed 109, 62 A. Ct. 170; <i>Brown v. Allen</i> , 344 U.S. 443, 97 L ed 2d, 73 A. Ct. 307; <i>Brown v. New York</i> , 345 U.S. 147, 91 L ed 1044, 73 A. Ct. 1077. See also <i>Asbury v. United States</i> , 61 App DC 343, 168 F2d 646.
"Unnecessary delay" does not depend upon the time designed to keep a suspect away from the committing magistrate for the purpose of investigation and investigation and making a case against him, but rather upon the time required to bring the suspect before committing magistrate. See <i>United States v. Levitas</i> (CA2d NY) 183 F2d 848 (dissent op.). The lower court's interpretation seems to be squarely in conflict with the decisions of this Court and the general legislative policy underlying Rule 5.
Under the McNabb (316 U.S. 322, 87 L ed 419, 68 A. Ct. 604) and Upshaw (336 U.S. 440, 91 L ed 109, 62 A. Ct. 170) decisions, a confession obtained at the end of a period of detention during which the petitioner is withheld from presentation solely for the purpose of obtaining such confession is illegal.

Exhibit 5: Part of the page showing Briefs of Counsel in Lawyers' Edition.